Скъпи приятели,
при вас идва едно шведско момиче, което се казва Пипи Дългото чорапче. Тя е доста чудата, но аз се надявам, че въпреки това вие ще я обикнете. Пипи живее съвсем сама в една стара къща, наречена Вила Вилекула. Тя няма нито майка, нито татко, но това ни най-малко не я тревожи, защото си има кон и маймунка, а в съсе-дната къща живеят две нейни другарчета — Томи и Аника. Пипи е най-силното момиче в света. Стига да поиска, тя може да вдигне коня с едната си ръка. Освен това е и богата — има цяла торба, пълна със златни парички. Всеки ден Пипи, Томи и Аника играят заедно. В тази книга вие ще научите за всички приключения, които тримата изживяват.

Астрид Линдгрен

ПИПИ СЕ НАСТАНЯВА ВЪВ ВИЛА ВИЛЕКУЛА

В покрайнините на малкото градче имаше една запустяла градина. Сред градината се издигаше стара къща, а в къщата живееше Пипи Дългото чорапче. Тя беше на девет години и живееше тук сам-самичка. Нямаше нито майка, нито татко — нещо, което всъщност беше много хубаво, защото никой не ѝ казваше да си ляга тъкмо когато ѝ беше най-весело, или пък да гълта рибено масло, когато ѝ се ядяха бонбони.

Някога Пипи имаше татко, когото много, много обичаше; имала си е и майка, но тъй отдавна, че изобщо не я помнеше. Майка ѝ умряла, когато Пипи била съвсем мъничко бебе и така врещяла в люлката, че никой не можел да се доближи. Пипи вярваше, че сега майка ѝ е на небето и надзърта през някоя дупчица за своето момиче, затова често махаше нагоре с ръка и се провикваше:

— Не се тревожи! Все някак ще се оправя!

Пипи не беше забравила баща си. Той бе морски капитан и кръстосваше големите морета. Пипи пътуваше с него на кораба, но един ден по време на силна буря вятърът отнесе баща ѝ в морето и той изчезна. Ала Пипи беше съвсем уверена, че някой ден той ще се върне. Не можеше да повярва, че е загинал и мислеше, че е слязъл на брега на някой остров, пълен с негри, които са го направили свой крал. И че сега той се разхожда цял ден със златна корона на главата.

— Моята майка е ангел, а татко ми — негърски крал. Наистина не всички деца могат да се похвалят с такива чудни родители — обичаше да повтаря доволна Пипи. — А когато татко си построи кораб, ще дойде да ме вземе и ще стана негърска принцеса. Ех, че живот ще бъде!

Бащата на Пипи беше купил старата къща с градината преди много години. Беше решил да живее тук с Пипи, когато остарее и вече няма да може да кръстосва моретата. Но стана така, че той изчезна в морето и докато го чакаше да се върне, Пипи реши да отиде във Вила Вилекула. Тъй се казваше къщата, която стоеше готова, обзаведена и очакваше обитатели. Една хубава лятна вечер Пипи се сбогува с всички моряци от кораба на баща си. Те много я обичаха, а и Пипи беше силно привързана към тях.

— Сбогом, момчета — каза Пипи и целуна всички поред по челата. — Не се тревожете за мене. Все някак ще се оправя!

От кораба Пипи отнесе две неща. Една малка маймунка на име Господин Нилсон — подарък от татко ѝ и една голяма чанта, пълна със златни парички. Моряците стояха на палубата и гледаха подир Пипи, докато се изгуби от погледите им. Тя вървеше с твърда крачка, без да се обръща, с Господин Нилсон на рамо и с чантата в ръка.

— Забележително дете! — каза един от моряците с просълзени очи, когато Пипи изчезна в далечината.

Той беше прав. Тя наистина бе забележително дете. Най-необикновеното у нея беше силата ѝ. Пипи беше така изумително силна, че в целия свят не можеше да се намери полицай, който да я надвие. Стига да поискаше, Пипи можеше да вдигне на ръце цял кон и често го правеше. Тя си имаше кон — беше го купила с една от многото златни парички в деня, когато се настани във Вила Вилекула. Открай време беше мечтала за собствен кон. Сега той живееше на верандата, но когато Пипи искаше да пие там следобедното си кафе, безцеремонно го изнасяше в градината.

В съседство с Вила Вилекула имаше друга градина и друга къща. Там живееха баща и майка с двете си добри дечица — момченце и момиченце. Момченцето се казваше Томи, а момиченцето — Аника. Те бяха много мили, възпитани и послушни деца. Томи никога не гризеше ноктите си и винаги правеше каквото искаше майка му. Аника не се сърдеше, когато не можеше да наложи своето, и беше винаги спретната в късите си, добре изгладени басмени роклички, които се стараеше да не изцапа. Томи и Аника си играеха кротко в градината, но често им се искаше да имат другарче в игрите. Докато Пипи още обикаляше моретата с баща си, те понякога дълго стояха край оградата и си казваха:

— Колко глупаво, че никой не се настанява в онази къща. Там би трябвало да живее някой с деца.

В онази хубава лятна вечер, когато Пипи за пръв път прекрачи прага на Вила Вилекула, Томи и Аника не бяха у дома. Бяха заминали за една седмица на гости у баба си. Затова не знаеха, че някой се е настанил в съседната къща. Когато се прибраха у дома си и застанаха край портата да огледат улицата, те още не подозираха, че съвсем наблизо вече имат другарче за игра. Както се чудеха какво да правят и си мислеха дали ще се случи нещо приятно през деня или пък той ще бъде един от ония дни, в които нищо не може

да се измисли, вратата на Вила Вилекула се отвори и оттам излезе едно момиченце. Това беше Пипи Дългото чорапче, която тръгваше на утринна разходка. Томи и Аника никога не бяха виждали такова чудновато дете. Ето как изглеждаше: косата ѝ имаше цвят на морков и бе сплетена на две стегнати, стърчащи плитки. Носът ѝ, досущ като мъничко картофче, беше обсипан с лунички. Под него аленееше доста голяма уста, пълна със здрави бели зъби. Роклята ѝ беше направо странна. Пипи си я беше ушила сама. Отначало смяташе да я направи цялата синя, но синият плат не стигна и Пипи се принуди да пришие тук-там по някое червено парче. Дългите ѝ тънки крачета бяха обути в дълги чорапи — един кафяв и един черен. Освен това носеше черни обувки точно два пъти по-големи от стъпалата ѝ. Татко ѝ беше купил тези обувки в Южна Америка, та краката на дъщеря му да имат накъде да растат, и Пипи не искаше да чуе за други.

Но онова, което най-много накара Томи и Аника да ококорят очи, беше маймунката на рамото на непознатото момиче — малък макак, облечен в сини панталони, жълто елече и с бяла сламена шапка на главата.

Пипи тръгна по улицата. С единия си крак стъпваше на ръба на тротоара, а с другия — на паважа. Томи и Аника я проследиха с очи, докато се скри от погледа им. След малко тя се върна. Сега пък вървеше заднишком. Правеше го, за да си спести обръщането, когато тръгваше обратно към дома. Пипи стигна до портата на Томи иАника и спря. Децата мълчаливо се разглеждаха. Най-сетне Томи попита:

— Защо вървиш заднишком?

— Защо вървя заднишком ли? — възкликна Пипи. — Не живеем ли в свободна страна? Човек не може ли да върви както си иска? Освен това ще ти кажа, че в Египет всички си вървят така и никой не го смята за странно.

— Че откъде знаеш? — учуди се Томи. — Да не си ходила в Египет?

— Как да не съм ходила в Египет! Запиши си някъде, че съм ходила. Обиколила съм цялото земно кълбо и съм виждала много пособени неща от хора, които вървят заднишком. Какво ли би казал, ако ме беше видял да ходя на ръце, както правят в Индокитай?

— Сега вече излъга — заяви Томи. Пипи се замисли за миг.

— Имаш право. Излъгах — промълви тя печално.

— Грозно е да се лъже! — каза Аника, която чак сега посмя да отвори уста.

— Да, много е грозно да се лъже — съгласи се Пипи още по-печално. — Но понякога забравям това, разбираш ли? Пък и как ще искаш от едно дете, чиято майка е ангел, а татко му — негърски крал, да казва винаги истината? Освен това — продължи Пипи и луничавото ѝ лице се озари — ще ви кажа, че в Белгийско Конго няма нито един човек, който да говори истината. Там по цял ден лъжат. Започват в седем часа сутринта и продължават до залез слънце. Тъй че ако някой път се случи да излъжа, опитайте се да ми простите и си спомнете, че съм живяла повечко време в Белгийско Конго. Но въпреки това бихме могли да станем приятели, а?

— Разбира се! — съгласи се Томи и изведнъж почувствува, че този ден няма да е от скучните.

— Защо например да не закусим заедно у дома? — предложи Пипи.

— Ами защо не? — съгласи се Томи. — Хайде да тръгваме.

— Хайде — каза Аника. — Да вървим веднага!

— Но първо нека ви представя на Господин Нилсон — каза Пипи. Малката маймунка свали шапка и учтиво се поклони. После минаха през полусрутената градинска порта на Вила Вилекула, по посипаната с чакъл пътечка, край която се издигаха стари, обрасли с мъх дървета, чудесни за катерене, стигнаха до къщата и се изкачиха на верандата. Там стоеше конят и лапаше овес от някакъв супник.

— Защо държиш кон на верандата си? — попита Томи. Всички коне, които знаеше, живееха в конюшни.

— Хм — отговори замислено Пипи. — В кухнята само ще ми се пречка, а пък в гостната не го свърта.

Томи и Аника потупаха коня и влязоха в къщата. Тя се състоеше от кухня, гостна и спалня. Личеше си обаче, че тази седмица Пипи май беше забравила да изчисти. Томи и Аника се огледаха плахо да не би негърският крал да седи е някой ъгъл. Никога в живота си не бяха виждали негърски крал. Но тъй като не се появи никакъв татко, пък и никаква мама, Аника попита боязливо:

— Съвсем самичка ли живееш тук?

— Ами! — отговори Пипи. — Та нали Господин Нилсон и конят също живеят тук.

— Да, но аз питам дали нямаш мама и татко?

— Не, нямам — отвърна доволно Пипи.

— Ами тогава кой ти казва вечер кога да си лягаш и изобщо какво да правиш? — попита Аника.

— Аз сама — обясни Пипи. — Първо си го казвам много любезно, ако не послушам, го повтарям рязко и ако пак не слушам, следва тупа-лупа, разбирате ли?

На Томи и Аника не им стана съвсем ясно, но си рекоха, че може би това е добро разрешение. Междувременно бяха пристигнали в кухнята и Пипи се провикна:

— Сега тука ще се бъркат палачинки. Сега тук ще се пекат милинки. Сега тук ще се правят курабийки.

Тя взе три яйца и ги подхвърли високо нагоре. Едното падна върху главата ѝ и се счупи, а жълтъкът потече по лицето ѝ. Другите обаче тя улови ловко в една тенджера, където те се счупиха.

— Често са ми казвали, че жълтъкът е полезен за косата — каза Пипи и избърса очите си. — Ще видите, че косата ми ще започне да расте, та чак ще пращи. В Бразилия например всички се разхождат с размазани по косите яйца. Но затова пък там няма плешиви хора. Имало веднъж някакъв чичко, който бил тъй неразумен, че ядял яйцата, вместо да си маже с тях косата. После действително оплешивял и когато излизал на улицата, настъпвал такъв смут, че ставало нужда да се намесва полицията.

Докато говореше, Пипи ловко извади с пръсти яйчените черупки от тенджерата. После взе една четка за баня, която висеше на стената, и започна така да разбива тестото за палачинките, че опръска стените. Сетне изсипа остатъка от тестото в тиган за палачинки, който стоеше върху печката. Когато палачинките се изпържваха от едната страна, Пипи ги мяташе почти до тавана. Те се обръщаха във въздуха и тя ги улавяше, докато падаха. Щом ставаха готови, Пипи ги хвърляше към другия край на кухнята право в една чиния върху масата.

— Яжте — извика тя. — Яжте, докато не са изстинали!

Томи и Аника си хапнаха и решиха, че това са много вкусни палачинки. После Пипи ги покани в гостната. Там имаше само една ме-

бел — голям скрин с многобройни мънички чекмендженца. Пипи ги отваряше и показваше на Томи и Аника всички съкровища, които бе скътала в тях. Там имаше странни птичи яйца, причудливи раковини и камъчета, малки изящни кутийки, красиви сребърни огледала, бисерни огърлици и много други неща, които Пипи и баща й бяха купували по време на своите пътешествия около земното кълбо. Пипи даде на новите си другарчета по един малък подарък за спомен. Томи получи кинжал с блестяща седефена дръжка, а Аника — малка кутийка, чийто капак бе покрит с розови мидички. В кутийката имаше пръстен със зелен камък.

— А сега по-добре си идете у дома — каза им Пипи, — за да може утре пак да дойдете. Защото ако не си отидете, няма как да дойдете пак, нали? А това би било жалко.

Томи и Аника бяха на същото мнение. И си отидоха. Минаха покрай коня, който беше изял всичкия овес, и излязоха през портата на Вила Вилекула. Когато си тръгваха Господин Нилсон им помаха с шапката си.

ПИПИ СТАВА НЕЩОТЪРСАЧ И ПОПАДА В СХВАТКА

На другата сутрин Аника се събуди рано. Тя бързо скочи от леглото и отиде босичка при Томи.

— Събуди се, Томи — задърпа го тя за ръката. — Ставай да вървим при смешното момиче с големите обувки!

Томи веднага се ококори.

— Още докато спях, знаех, че днес ще стане нещо весело, макар да не се сещах точно какво — каза той, като се изхулваше от пижамата си. След това двамата се втурнаха в банята. Измиха си лицата и зъбите много по-бързо от друг път, облякоха се чевръсто и весело и цял час по-рано, отколкото ги очакваше майка им, спуснаха се от горния етаж по парапета на стълбата и се приземиха до наредената за закуска маса. Седнаха и завикаха, че искат тутакси млякото си с какао.

— Какво сте намислили — попита майка им, — като сте се разбързали толкова?

— Отиваме при новото момиче в съседната къща — каза Томи.

— И може би ще останем там цял ден — добави Аника.

Тъкмо тази сутрин Пипи се беше заловила да пече курабийки. Беше разточила голямо тесто на пода в кухнята.

— Ти знаеш ли — говореше Пипи на малката си маймунка, — че дъската за точене е съвсем недостатъчна, когато човек иска да опече поне петстотин курабии?

Затова сега Пипи коленичеше на пода и трескаво изрязваше сърцевидни курабийки.

— Престани да газиш по тестото. Господин Нилсон — каза тя с досада и точно тогава на вратата се позвъни.

Пипи изтича да отвори. Беше бяла като воденичар от главата до петите и когато радостно се здрависа с Томи и Аника, върху тях се изсипа цял облак брашно.

— Добре направихте, че се отбихте — каза Пипи, като изтърси престилката си и вдигна още един облак брашно. То се полепи по гърлата на Томи и Аника и те започнаха да кашлят.

— Какво правиш? — попита Томи.

— Хм, ако ти кажа, че чистя комина, какъвто си хитър, няма да ми повярваш — отвърна Пипи. — Всъщност пека курабийки. Но скоро ще свърша. Дотогава може да седнете върху сандъка за дърва.

Как сръчно работеше Пипи! Томи и Аника наблюдаваха от сандъка за дърва как тя разряза тестото, как нареди курабиите в тавите, как ги метна във фурната. „Почти като на кино“ — помислиха си те.

— Готово! — рече най-сетне Пипи и хлопна шумно вратата на печката подир последните тави.

— А сега какво ще правим? — попита Томи.

— Нямам представа какво смятате да правите — каза Пипи. — Но лично аз не бива да мързелувам. Работата е там, че съм нещотърсач и затуй нямам минутка свободно време.

— Какво каза, че си? — недоумяваше Аника.

— Нещотърсач.

— Какво е това? — попита Томи.

— Ами човек, който търси неща! Какво друго би могло да бъде — каза Пипи, докато събираше с метлата останалото по пода брашно на малки купчини. — Светът е пълен с разни неща и наистина има

нужда някой да ги потърси и намери. Именно това правят нещотърсачите.

— Какви са тия неща? — попита Аника.

— О, най-различни — възкликна Пипи. — Кюлчета злато и щраусови пера и умрели плъхове, и бонбони, и мънички, мънички гайки, и какво ли не.

Томи и Аника решиха, че това звучи много приятно и поискаха да станат и те нещотърсачи, само че Томи заяви, че се надява да намери някое златно кюлче, а не мъничка гайка.

— Ще видим какво ще стане — каза Пипи. — Човек все намира по нещо. А сега трябва да побързаме, за да не ни изпреварят други нещотърсачи и да отнесат всички златни кюлчета, които се намират в околността.

Тримата нещотърсачи изхвръкнаха навън. Те решиха, че най-добре ще бъде да започнат работа край околните къщи, защото Пипи каза, че макар и да е възможно да се открие някоя мъничка гайка вътре в гората, най-хубавите неща всъщност се намират почти винаги там, където наблизо живеят хора.

— Но все пак — увери ги тя. — Имала съм случай да се убедя и в противното. Спомням си, веднъж бях излязла да търся неща в джунглите на Борнео. Точно в средата на девствения лес, където никога не беше стъпвал човек, намерих, какво мислите? Един прекрасен дървен крак. После го подарих на някакъв еднокрак дядо, който заяви, че такъв дървен крак не можел да се купи за нищо на света.

Томи и Аника наблюдаваха Пипи, за да разберат как трябва да постъпва нещотърсачът. А Пипи тичаше от едната страна на пътя до другата, правеше си с ръка козирка над очите и търсеше ли, търсеше. Понякога пълзеше на колене, пъхаше ръка между летвите на някоя ограда и казваше разочаровано:

— Хубава работа! Бях съвсем сигурна, че виждам златно кюлче.

— Наистина ли човек може да вземе всичко, което намери? — попита Аника.

— Да, всичко, което лежи на земята — отговори Пипи.

Малко по-нататък възрастен човек беше задрямал на тревата пред къщата си.

— Оня човек лежи на земята — каза Пипи — и ние го намерихме. Ще го вземем!

Томи и Аника изпаднаха в ужас.

— Не, не, Пипи! Не може да вземем този чичко, не бива! — възкликна Томи. — А освен това за какво ни е?

— Как така за какво ни е? — Той може да послужи за много работи. Ще го поставим например вместо заек в клетка за зайци и ще го храним с листа от радика. Но щом не искате, от мен да мине. Макар да ме е яд, че ще довтаса някой друг нещотърсач и ще го отнесе.

Продължиха нататък. Изведнъж Пипи нададе силен вик:

— О, такова нещо не ми се с случвало! — провикна сетя и измъкна от тревата някаква стара ръждясала тенекиена кутия. — Каква находка, каква находка! Човек винаги има нужда от кутии.

Томи погледна малко недоверчиво находката и попита: — За какво ще ти послужи?

— О, за толкова много неща! — отвърна Пипи. — Първо, в нея може да се слагат сладкиши. И тогава ще стане чудесна Кутия със сладкиши. Второ, в нея може да не се слагат сладкиши. Тогава пък ще стане кутия без сладкиши. Вярно, няма да е толкова чудесна, но все ще върши работа. Тя огледа внимателно кутията, която беше много ръждясала и при това с пробито дъно.

— Струва ми се най-вероятно да стане кутия без сладкиши — заключи тя, — но човек може да я нахлупи на главата си и да си представи, че е полунощ.

И го стори. С кутията на главата си, тя тръгна из вилния квартал и не спря, докато не се спъна в някаква телена ограда и се просна по корем. Тенекиената кутия издрънча ужасно, когато се блъсна в земята.

— Видяхте ли — каза Пипи и свали кутията от главата си. — Ако не бях я надянала, щях да падна по лице и да си разбия носа завинаги.

— Така е — отбеляза Аника. — Но ако не я беше нахлупила, нямаше да се спънеш в телта.

Още не беше издумала, когато Пипи нададе нов вой и тържествуващо размаха една празна макара.

— Изглежда че днес е моят щастлив ден — провикна се тя. — Каква сладичка, мъничка макара! С нея мога да си правя сапунени

мехури или да я закача с канапче на шията си като огърлица! Отивам у дома и ще го направя веднага!

Тъкмо тогава портата на близката къща се отвори и от нея изхвръкна едно момче. Изглеждаше изплашено и това не беше чудно, защото по петите му го следваха други пет момчета. Те бързо го настигнаха, притиснаха го към оградата и се нахвърлиха вкупом върху него. Петимата започнаха едновременно да го блъскат и удрят. То се разплака и закри лицето си с ръце, за да се защити.

— Удряйте, момчета! — викна най-голямото и най-силното от тях. — И то така, че да не посмее вече да се мярка на тази улица.

— О — прошепна Аника. — Бият Виле. Как могат да бъдат толкова лоши!

— Това е оня проклет Бенгт. Той вечно се бие — възмути се Томи — и петима срещу един, какви подлеци!

Пипи пристъпи към момчетата и побутна с показалеца си Бенгт по гърба.

— Ей — каза тя. — Да не сте намислили да правите малкия Виле на пюре, та го нападате петима наведнъж?

Бенгт се обърна и видя едно момиче, което никога не беше виждал. Някакво съвсем непознато момиче и то дръзваше да го закачи. От изненада той първом зяпна, а после лицето му се разтегна в широка усмивка.

— Момчета — извика той, — момчета! Пуснете Виле и елате да видите това момиче. Ама че момиче!

Той се пляскаше по коленете и се смееше. В следния миг Пипи беше наобиколена от останалите с изключение на Виле, който избърса сълзите си, плахо пристъпи към Томи и застана до него.

— Такава коса виждали ли сте? Същински пожар! А обувките? — продължаваше Бенгт. — Ще ми дадеш едната на заем? Много ми се гребе, а си нямам лодка.

Той сграбчи едната плитка на Пипи, но веднага я пусна, като извика:

— Ой, опарих се!

Хванати за ръце, петте момчета направиха кръг около Пипи и започнаха да скачат и да крещят:

— Червената шапчица! Червената шапчица!

Пипи стоеше в средата и мило се усмихваше. Бенгт се надяваше да я разсърди или разплаче, или поне да я уплаши. Когато това не стана, той я блъсна.

— Не бих казала, че се отнасяш добре с дамите — каза Пипи. После го вдигна със силните си ръце високо във въздуха, занесе го до брезата, която растеше наблизо, и го метна върху един клон. След това грабна второто момче и го преметна на друг клон, третото стовари върху портата на близката вила, а четвъртото запрати през оградата, тъй че то падна в цветната леха в градината. Последния побойник тя набута в една малка количка за игра, която стоеше на пътя. Накрая Пипи, Томи и Аника и Виле се полюбуваха малко на момчетата, които бяха онемели от изненада. Пипи им каза:

— Страхливци! Нахвърляте се петима срещу един. Това е подло. А освен това блъскате едно малко, беззащитно момиче. Фу, колко грозно!

— Хайде да си вървим — обърна се тя към Томи и Аника. А на Виле рече:

— Ако пак се опитат да те бият, обади ми се.

После извика на Бенгт, който не смееше да помръдне горе на дървото:

— Ако имаш да кажеш още нещо за косата ми или за обувките ми, използувай случая, докато не съм си отишла в къщи.

Ала Бенгт нямаше какво повече да каже за обувките на Пипи, нито пък за косата ѝ.

Тогава тя взе тенекиената кутия в едната ръка, а макарата в другата и си тръгна, последвана от Томи и Аника. Когато влязоха в двора на Пипи, тя каза:

— О, колко досадно! Аз намерих две хубави неща, а вие си нямате нищо. Трябва още малко да потърсите. Томи, я надникни в онова старо дърво! Такива стари дървета са едни от най-добрите места за нещотърсачи.

Томи каза, че не вярва Аника и той някога да намерят нещо, но за да угоди на Пипи, пъхна ръка в една хралупа.

— Брей! — извика той учудено, когато измъкна ръката си. В нея стискаше чудесно тефтерче с кожена подвързия. Встрани беше втикнат малък сребърен молив.

— Чудна работа! — рече Томи смаяно.

— Видя ли? — каза му Пипи. — Няма нищо по-хубаво от това, да бъдеш нещотърсач. Просто да се чудиш, че с тази работа не се занимават повече хора. Стават дърводелци, обущари, коминочистачи и какви ли не, а нещотърсачи — дума да не става, за тях било неуместно. После се обърна към Аника:

— А ти защо не бръкнеш в оня стар пън? В стари пънове винаги се намира по нещо.

Аника бръкна и почти веднага напипа една огърлица от червени корали. Двамата с Томи стояха със зяпнали от изумление уста. И решиха отсега нататък всеки ден да бъдат нещотърсачи. Пипи беше играла на топка до полунощ и сега изведнъж ѝ се доспа.

— Май че трябва да си полегна — каза им тя. — Ще дойдете ли с мен да ме завиете?

Когато Пипи седна на ръба на леглото, за да свали обувките си, тя ги погледна замислено и каза:

— Искало му се да гребе на оня Бенгт. Така рече. Фу! — изсумтя тя презрително.

— Ще го науча аз как се гребе! Но друг път!

— Кажи, Пипи — попита почтително Томи, — защо всъщност ходиш с такива големи обувки?

— Ами за да мога да мърдам пръстите на краката си — отговори тя и се приготви за сън. Пипи винаги спеше с крака върху възглавницата и с глава под одеялото.

— Така спят в Гватемала — увери ги тя — и това е единственият правилен начин да се спи. Така мога да си мърдам пръстите на краката, докато спя. Можете ли да заспите без приспивна песен? — продължи тя. — Аз винаги трябва да си попея малко, иначе не мога да мигна.

Томи и Аника дочуха някакво ръмжене изпод одеялото. Това беше приспивната песен на Пипи. Те се измъкнаха тихичко на пръсти, за да не я безпокоят. На вратата се обърнаха и хвърлиха последен поглед към леглото. Виждаха се само крачетата на Пипи върху възглавницата. Пръстите им шаваха усърдно. Томи и Аника припнаха към къщи. Аника стискаше здраво в ръка кораловата огърлица.

— Все пак колко странно… — каза тя. — Томи, не мислиш ли… не мислиш ли, че Пипи е оставила тези неща предварително?

— Кой знае — отговори Томи. — Щом се отнася до Пипи, всъщност нищо не се знае.

ПИПИ СИ ИГРАЕ НА ГОНЕНИЦА С ПОЛИЦАИ

В градчето скоро се разчу, че едно момиченце на девет години живее само във Вила Вилекула. Леличките и чичковците в града решиха, че това е съвсем неуместно. Та нали всички деца трябва да си имат някого, който да ги поучава; всички деца трябва да ходят на училище и да учат таблицата за умножение. И затова леличките и чичковците решиха, че малкото момиче от Вила Вилекула трябва веднага да се изпрати в детски дом.

Един хубав следобед Пипи беше поканила Томи и Аника на кафе и курабийки. Тя поднесе кафето на стълбата, която водеше към верандата. Там беше слънчево и приятно, а в градината ухаеха всички цветя. От време на време конят подаваше глава, за да го почерпят с курабийка.

— Ех, колко е хубаво да се живее! — провикна се Пипи и протегна краката си, докъдето можеха да стигнат.

В този миг през портата нахълтаха двама полицаи а пълна униформа.

— Ой — възкликна Пипи, — и днес май че ми върви. След плодов крем най-много обичам полицаи.

И тръгна към тях с грейнало от радост лице.

— Ти ли си момичето, което се е настанило във Вила Вилекула? — попита единият полицай.

— Напротив — отвърна Пипи. — Аз съм една мъничка лелка, която живее на третия етаж в другия край на града.

Тя само искаше да се пошегува с полицаите. Но те решиха, че това никак не е смешно, и ѝ казаха да не бъде нахална. После ѝ съобщиха, че добри хора в града са уредили да ѝ се даде място в детски дом.

— Аз вече си имам място в детски дом — каза Пипи.

— Така ли, уреди ли се вече? — попита единият полицай. — Къде е този детски дом?

— Тук! — отвърна гордо Пипи. — Аз съм дете, това е моят дом и следователно е детски дом. В него имам място, и то много място.

— Мило дете — усмихна се полицаят. — Не можеш да разбереш. Ти трябва да идеш в истински детски дом, където ще се грижат за теб.

— Може ли човек да си заведе кон във вашия детски дом? — попита Пипи.

— Не, разбира се — отвърна полицаят.

— Така си и мислех — каза мрачно Пипи. — А маймуна?

— Ами! Как може!

— Аха — каза Пипи, — тогава търсете си другаде деца за вашия детски дом. Аз там няма да ида.

— Ти не разбираш ли, че трябва да ходиш на училище — каза полицаят.

— А защо трябва да ходя на училище?

— За да се учиш на разни неща, естествено.

— Какви неща? — настояваше Пипи.

— Най-различни — отговори полицаят. — Цял куп полезни неща, като например таблицата за умножение.

— Девет години съм се справяла без някакви си таблици за уморение — каза Пипи.

— Така ще си карам и занапред.

— Помисли си обаче колко тежко ще ти бъде, ако останеш неука. Нали когато пораснеш, някой може да те попита коя е столицата на Португалия и няма да знаеш какво да му отговориш?

— Как да не зная какво да му отговоря — възкликна Пипи. — Ей така ще му отговоря: „Щом като толкова ти се е приискало да узнаеш коя е столицата на Португалия, съветвам те да напишеш едно писмо до Португалия и да попиташ!“

— А няма ли да ти е мъчно, че ти самата не знаеш това?

—Твърде е възможно — допусна Пипи. — Понякога нощем, когато съм будна, ще се чудя и мая: „Еееx, как ли се казва столицата на Португалия?“ Но в края на краищата човек не може да се забавлява — продължи Пипи и за разнообразие застана на ръце. — Между другото била съм в Лисабон с баща си — продължи тя, както си стоеше с главата надолу, защото и така можеше да говори.

Тогава обаче единият полицай каза на Пипи да не си въобразява, че може да върши каквото си иска. Трябвало да тръгне с тях към детския дом, и то незабавно. Той пристъпи към нея и я хвана за ръката. Пипи обаче се изтръгна, тупна го леко и каза: „Пу, гониш!“ и преди той да се усети, тя вече беше скочила на перилото на верандата. С две хватки се изтегли на балкона, над верандата. Полицаите нямаха желание да се катерят подире ѝ. Затова се втурнаха в къщата и се качиха на горния етаж. Но когато излязоха на балкона, Пипи вече се качваше на покрива. Тя се катереше нагоре по керемидите също като маймунка. В миг достигна върха на покрива и рипна ловко върху комина. Долу на балкона полицаите си скубеха косите, а Томи и Аника наблюдаваха всичко от полянката.

— Колко е весело да играеш на гоненица — викаше Пипи — и колко мило от ваша страна, че дойдохте. Наистина днес много ми върви, то си личи!

Полицаите се позамислиха, после примъкнаха до стената подвижна стълба и запълзяха нагоре един подир друг, за да свалят Пипи. Ала когато се озоваха на върха на покрива с разперени ръце и тръгнаха към Пипи, изглеждаха доста уплашени.

— Не се бойте! — викна им Пипи. — Няма нищо страшно. Само е весело!

Тъкмо когато полицаите бяха на две крачки от Пипи. Тя бързо скочи от комина и със смях изтича по ръба до другия край на пок-рива. На няколко метра от къщата растеше високо дърво.

— Сега ще се хвърля — извика Пипи и се бухна право в зелената корона на дървото, хвана се за един клон, полюля се малко напред-назад, а после тупна на земята. След това заобиколи къщата и свали стълбата.

Полицаите изглеждаха слисани, когато видяха, че Пипи скача, но още по-изумени бяха, когато с мъка се върнаха назад по ръба и понечиха да слязат по стълбата. Отначало се разсърдиха страшно и

завикаха на Пипи, която ги гледаше отдолу, веднага да върне стълбата, че иначе ще си изпати.

— Какво се сърдите толкова? — упрекна ги Пипи. — Нали си играем на гоненица и сме уж приятели?

Полицаите се замислиха за миг и най-сетне единият каза смутено:

— Ей, слушай, бъди така добра и върни стълбата, за да си слезем.

— Разбира се — съгласи се Пипи и незабавно постави обратно стълбата. — Пък после може да пийнем кафе и да се повеселим.

Но полицаите бяха много коварни и щом се озоваха на земята, налетяха върху Пипи с викове:

— Сега ще ти дадем да разбереш, ужасно дете!

Тогава Пипи им рече:

— Хайде, нямам повече време за игра. Макар че беше весело — признавам си.

И тя хвана здраво двамата полицаи за коланите, понесе ги по пътечката на градинката навън през портата, та чак на улицата. Там ги пусна и мина доста време, докато те се опомниха.

— Почакайте малко — извика Пипи и изтича в кухнята. Върна се с две курабийки, изрязани във форма на сърце.

— Опитайте — рече тя. — Нищо че са малко прегорели.

После се върна при Томи и Аника, които бяха замръзнали на местата си, с ококорени от почуда очи. А полицаите забързаха обратно към града, за да съобщят на всички лелички и чичковци, че Пипи не била особено подходяща за детски дом. Те не разказаха, че са стояли на покрива. И леличките и чичковците решиха, че ще е най-добре да оставят Пипи да си живее във Вила Вилекула. Пък ако намисли да ходи на училище, нека сама си уреди тая работа.

А Пипи, Томи и Аника прекараха останалата част от деня много весело. Те продължиха прекъснатото угощение. Пипи излапа четиринадесет курабии и заяви:

— Според мен, това съвсем не бяха истински полицаи. Дума да не става. Само знаят да бърборят за детски домове, таблици за уморение и Лисабон.

После изнесе коня и тримата го яхнаха. Отначало Аника се боеше и не искаше, но след като видя как се забавляват Томи и

Пипи, помоли да вдигнат и нея на гърба на коня. А той обикаляше ли, обикаляше градинката и Томи запя: „Тук шведите идат с трясък и гръм!“

Вечерта, когато Томи и Аника се мушнаха в леглата си, Томи каза:

— Аника, съгласна ли си, че е много хубаво, дето Пипи се настани тук?

— Съгласна съм, разбира се — отвърна Аника.

— Дори не мога да си спомня на какво си играехме преди тя да дойде. А ти помниш ли?

— Хм, играехме на крокет и на други подобни игри — рече Аника. — Но с Пипи сякаш става по-весело. Има какво ли не!

ПИПИ ТРЪГВА НА УЧИЛИЩЕ

Томи и Аника, естествено, ходеха на училище. В осем часа всяка сутрин тръгваха хванати за ръка, с книжките под мишница. По това време Пипи обикновено чистеше коня си или обличаше Господин Нилсон в малкото му костюмче, или пък правеше утринната си гимнастика, което ставаше по следния начин: Пипи заставаше изпъната като струна насред пода и скачаше четиридесет и три пъти един след друг, като се премяташе във въздуха. После сядаше върху масата в кухнята и си закусваше най-спокойно с голяма чаша кафе и сандвич със сирене. Винаги когато поемаха към училище, Томи и Аника поглеждаха с копнеж към Вила Вилекула. Как биха предпочели да си поиграят с Пипи! Ако поне и Пипи ходеше на училище, щеше да бъде по-поносимо.

— Представи си колко весело бихме прекарвали на връщане от училище — каза Томи.

— Да, пък и на отиване — добави Аника.

Колкото повече си мислеха за това, толкова по-досадно им се струваше, дето Пипи не ходи на училище, и накрая решиха, че ще се опитат да я убедят да се запише.

— Не можеш да си представиш каква симпатична учителка си имаме — каза Томи хитро на Пипи един следобед, когато той и

Аника бяха на гости във Вила Вилекула, след като вече бяха научили прилежно уроците си.

— Да знаеш само колко е весело в училище — уверяваше я Аника. — Бих полудяла, ако не можех да отивам там.

Пипи седеше на ниско столче, потопила крака в легена, и ги миеше. Тя не продума, но така размърда пръстите на краката си, та водата се разплиска наоколо.

— Освен това там не се стои кой знае колко време — продължи Томи. — Само до два часа.

— Да, пък си имаме и Коледна, и Великденска, и лятна ваканция — добави Аника.

Пипи замислено хапеше палеца на единия си крак, без да каже нищо. Но изведнъж решително изсипа цялата вода от легена на пода, така че панталоните на Господин Нилсон, който седеше наблизо и си играеше с някакво огледало, съвършено се измокриха.

— Несправедливо е! — каза строго Пипи, без да я е грижа за отчаяния Господин Нилсон и за мокрите му панталони. — Съвсем несправедливо е! Не мога да понеса това!

— Какво именно? — учуди се Томи.

— След четири месеца е Коледа и вие ще имате ваканция. А аз, какво ще имам аз? — гласът на Пипи прозвуча тъжно. — Никаква ваканция, никаква, дори и най-малка Коледна ваканция — проточи жално тя. — Това не може да продължава така! От утре тръгвам на училище.

Томи и Аника заръкопляскаха от възторг.

— Ур-а-а! Тогава ще те чакаме пред нас в осем часа.

— О, не — каза Пипи. — Толкова рано не мога да тръгна. А освен това сигурно ще пристигна на кон.

Така и направи. На другия ден точно в 10 часа свали коня от верандата и малко по-късно всички жители на градчето се втурнаха към прозорците си, за да видят чий кон се е подплашил, та така препуска по улиците. Но те се лъжеха. Той не беше подплашен. Просто Пипи много бързаше за училище. Тя пристигна в луд галоп на двора, скочи в движение от коня, завърза го за едно дърво и отвори вратата на класната стая с такъв трясък, че Томи, Аника и техните кротки съученици подскочиха от чиновете.

— Привет-мривет! — изрева Пипи и размаха голямата си шапка. — Навреме ли идвам за уморението?

Томи и Аника бяха разказали на своята учителка за новата ученичка, която се казва Пипи Дългото чорапче. А и учителката бе-ше слушала да се говори за Пипи в малкия градец и понеже беше много мила и добра учителка, реши да направи каквото може, за да се почувствува Пипи добре в училището. Пипи се тръшна на един свободен чин, без никой да ѝ разреши. Но учителката не обърна внимание на нехайното ѝ поведение. Само ѝ каза любезно:

— Добре дошла в училище, мила Пипи. Надявам се, че тук ще ти хареса и че ще научиш много неща.

— Ами да; пък аз се надявам, че ще имам Коледна ваканция — каза Пипи. — Затова и дойдох. Справедливостта преди всичко!

— Кажи ми първо всичките си имена — помоли я учителката, — за да те запиша.

— Името ми е Пипилота Виктуалия Транспаранта Ментолка Ефраимова Дългото чорапче, дъщеря на капитан Ефраим Дългия чорап, някога страшилище на моретата, а понастоящем негърски крал. Всъщност Пипи е галеното ми име, защото татко смяташе, че Пипилота е много дълго.

— Добре — каза учителката, — тогава и ние ще те наричаме Пипи. Хайде сега да проверя малко твоите знания. Ти си голямо момиче и сигурно знаеш много неща. Да започнем със смятане. Е, Пипи, можеш ли да ми кажеш колко прави седем и пет?

— Хм, като не знаеш, да не мислиш, че смятам да ти го кажа.

Децата впериха ужасени очи в Пипи. Учителката ѝ обясни, че в училище не се отговаря така: Освен това на учителката не се говори на „ти“, а се казва „госпожице“.

— Извинявам се много — промълви разкаяно Пипи, — но не знаех това. Вече няма да правя така.

— Надявам се — каза учителката, — а сега знай, че седем и пет прави дванайсет.

— Ето на! — каза Пипи. — Ето че си го знаела! А тогава защо ме питаш? Ах, каква съм, пак ти говоря на „ти“. Извинявай! — и Пипи се ощипа силно по ухото.

Учителката се престори, че не забелязва нищо и продължи изпита.

— Кажи, Пипи, колко мислиш, че прави осем и четири?

— Около шейсет и седем — предположи Пипи.

— Грешиш — каза учителката. — Осем и четири прави дванайсет.

— Слушай какво, леличко, започваш да прекаляваш. Та нали току-що ми каза, че седем и пет прави дванайсет. В края на краищата дори и в едно училище трябва да има известен ред. А всъщност щом си се увлякла като дете по тия глупости, върви в някой ъгъл да си смяташ, пък ни остави на мира да си играем на гоненица! Ох, пак казах „ти“ — извика ужасена Пипи. — Моля те, прости ми още този път, а занапред ще се старая да не забравям.

Учителката се съгласи. Но реши, че засега няма смисъл да учи Пипи да смята и започна да изпитва другите деца.

— Томи, я ми отговори на този въпрос — каза тя. — „Ако Лиза има седем ябълки, а Аксел девет, колко ябълки имат двамата общо?“

— Да, кажи, Томи — намеси се Пипи, — пък ми отговори и на въпроса: „Ако Лиза я заболи стомах, а Аксел го заболи още повече, кой е виновен и откъде са задигнали ябълките?“

Учителката се помъчи да си даде вид, че не чува нищо и се обърна към Аника:

— Е, Аника, да вземем следния пример: Густав бил със своите другарчета на училищен излет. Когато тръгнал, имал една крона, а когато се прибрал, имал седем йоре*. Колко е похарчил?

[* йоре — шведска монета. Бел. прев.]

— Ами че да! — провикна се Пипи. — Искам да зная защо Густав е бил такъв прахосник, дали си е купил лимонада с тези пари и дали си е измил ушите, както трябва, преди да излезе от къщи?

Учителката реши да изостави смятането, като предположи, че на Пипи може би ще се хареса повече да учи буквите. Затова извади

хубава картинка, на която беше нарисуван таралеж. Пред носа на таралежа стоеше буквата „Т“.

— Е, Пипи, сега ще видиш нещо забавно — рече тя бодро. — Това е таралеж. А буквата пред таралежа се нарича „Т“.

— За нищо на света не мога да повярвам — усъмни се Пипи. — Та това е чертичка, а върху нея има друга малка чертичка. Но много ми се иска да разбера какво общо има с тях таралежът.

Учителката извади друга картинка, на която беше нарисувана змия, и обясни на Пипи, че буквичката под нея е „З“.

— Като става дума за змии — каза Пипи, — винаги се сещам как се борих седна огромна змия в Индия. Това беше страшна змия. Може да не повярвате, но беше дълга четиринадесет метра, зла като оса и всеки ден изяждаше по петима индуси и по две дечица за десерт. Веднъж поиска и мен да изяде за десерт, уви се около мен — г-р-р-р, — но аз си рекох „нали съм опитен моряк“ и я ударих по главата — бум! — а тя изсъска: фс-с-с-с-с! — и тогава я ударих още веднъж — бум, а тя — пффт — взе, че умря. Та това значи ми било буквата „З“. Извънредно забележително!

Пипи млъкна, за да си поеме дъх. Учителката вече си мислеше какво шумно и досадно дете е Пипи и предложи на децата да порисуват малко. Сигурно Пипи ще си рисува мирно и тихо, помисли тя, извади хартия и моливи и ги раздаде на децата.

— Рисувайте каквото искате — каза им тя и седна на катедрата да преглежда тетрадките.

След малко вдигна очи, за да види как върви рисуването. Всички деца гледаха Пипи, която лежеше на пода и увлечено рисуваше.

— Но, Пипи — каза нетърпеливо учителката, — защо не рисуваш на листа си?

— Листът се свърши отдавна, обаче моят кон не може да се побере на такъв малък жалък лист — обясни Пипи. — Точно сега му правя предните крака. Но като стигна до опашката, май че ще трябва да изляза в коридора.

Учителката напрегнато размишляваше.

— Какво ще кажете, да изпеем една песничка? — каза тя след малко.

Всички деца застанаха прави до чиновете си освен Пипи, която продължаваше да лежи на пода.

— Вие си пейте, пък аз ще си поотпочина — заяви тя. — От много учене и най-здравият може да се съсипе.

Сега вече търпението на учителката се изчерпа окончателно. Тя каза на децата да излязат на двора, защото искала да поговори насаме с Пипи. Когато двете останаха сами, Пипи стана и пристъпи към катедрата.

— Знаеш ли какво — каза тя, но веднага се поправи. — Знаеш ли какво, госпожице, много ми беше забавно да дойда да видя какво правите тук. Но надали ще идвам повече. Пък с Коледната ваканция да става каквото ще! Тук има премного ябълки, таралежи, змии и така нататък. Просто ми се замая главата. Надявам се, госпожице, че няма да ти бъде мъчно.

Но учителката отвърна, че ще й бъде много мъчно, и то най-вече задето Пипи дори не се е постарала да се държи прилично и че никое момиче, колкото и да му се ходи на училище, няма да бъде прието, ако се държи като Пипи.

— Лошо ли се държах? — Пипи беше смаяна. — Дори не подозирах — каза тя с много тъжен вид. Никой не би могъл да изглежда така печален като Пипи, когато съжаляваше за нещо. Тя помълча малко, а после промълви с глас, който потреперваше:

— Виж, госпожице, когато имаш майка, която е ангел, и баща, който е негърски крал, а самата цял живот си обикаляла моретата, не можеш да знаеш как да се държиш в училище сред всичките тия ябълки и таралежи.

Тогава учителката каза, че я разбира, че не ѝ се сърди вече и че когато Пипи порасне още малко, би могла пак да дойде в училище. Пипи засия от радост и се провикна:

— Госпожице, колко си добра! И затова ти нося нещо, госпожице!

Пипи извади от джоба си изящно златно часовниче и го сложи на катедрата. Учителката каза, че не може да приеме такъв ценен подарък, но Пипи запротестира:

— Трябва да го вземеш! Иначе утре ще дойда пак и тогава да видиш какво ще стане!

После Пипи се втурна на двора и с един скок се метна на коня. Децата се струпаха около нея, за да потупат коня и да я изпратят.

— Де такива училища като в Аржентина — каза важно Пипи и гледаше децата отгоре. — Там трябва да идете. Великденската ва-

канция започва три дни след Коледната, а лятната — три дни след Великденската. Лятната ваканция свършва на 1 ноември и после наистина следва доста тежко време до Коледната ваканция, която започва на 11 ноември. Но човек се примирява, защото не дават уроци за в къщи. В Аржентина е строго забранено да се учат уроци. Понякога се случва някое малко аржентинче да се вмъкне в гардероба и да учи тайно, но горко му, ако майка му го усети. В училище изобщо нямат смятане и когато някое дете знае колко прави седем и пет, наказват го цял ден да стои в ъгъла, ако е било толкова глупаво да каже това на учителката си. Четене имат единствено в петък, и то само ако се намерят книги, които да четат. Но никога не се намират.

— Добре де, ами тогава какво правят в училище? — учуди се едно момченце.

— Ядат бонбони — отговори уверено Пипи. — Една дълга тръба свързва близката бонбонена фабрика с класната стая и оттам непрестанно извират бонбони, тъй че децата едва смогват да ги изядат.

— А учителката какво прави? — недоумяваше едно момиченце.

— Сваля хартийките от бонбоните, глупаче — отвърна Пипи. — Да не мислиш, че децата сами правят това? Съвсем не! Те дори не ходят лично на училище, а пращат братята си.

Пипи размаха голямата си шапка.

— Довиждане, деца! — провикна се тя весело. — Скоро няма да ме видите. Но помнете винаги колко ябълки има Аксел, иначе ще бъдете нещастни. Ха-ха-ха!

Със звънлив смях Пипи пришпори коня, тъй че изпод копитата му се разхвърча чакъл, а прозорците на училищната сграда задрънчаха.

Цялото произведение можете да прочетете в тази дигитална библиотека:
http://www.virtualnabiblioteka.com/search/index.php?search_text=%D0%B0%D1%81%D1%82%D1%80%D0%B8%D0%B4+%D0%BB%D0%B8%D0%BD%D0%B4%D0%B3%D1%80%D0%B5%D0%BD&Submit=%C2%A0

Материала подготвиха: Дарина Маркова и Десислава Бейска

Провери: Диляна Гаджева